

Julia
Butschkow

Mine aftener i FØTEX

Nogle dage kører jeg efter kage, andre gange er det solbærrom. Det er klart, jeg også køber mælk, margarine, marmelade, indimellem. Vin. Almindelige ting. Føtex er mit holdepunkt. Et fragtskib med lasten fuld af farvestrålende frugter og tilbudsvare til spotpris. Hver dag, hen mod aften, kører jeg ind til byen. Og går om bord. Driver omkring med indkøbsvognen, vugges af menneskemængden. Universets kaos og sorte huller er udenfor, mens jeg selv er inde i varmen. Langt væk fra dig. Du fortøner dig i min bevidsthed, når jeg går i Føtex, det er det, der virker så godt. Det er en befrielse for mig at slippe for dig. Skønt jeg de resterende vågne timer i døgnnet savner dig. Intenst.

Når det er værst, er det, som om du er død.

Nogle dage er jeg i stand til at genkalde mig det, som om det faktisk er sket. Som om jeg har fået opkaldet. Som om jeg har set dit fulde navn under dødsannoncerne i Politiken. Som om jeg har været til din begravelse, stået forstenet ved din kiste, så tom og fuld af følelser, at jeg er ude af stand til at røre mig. En grandfætter fra en fjern

gren af din familie må til sidst tage mig under armen og føre mig bort fra kirkegården.

Men hvorfor skulle jeg deltage i begravelsen?

Hvis du virkelig var gået bort, ville det være syre i såret. Både for Ingrid og mig. Børnene aner jeg intet om, jeg ved ikke, om dit afkom kender til min eksistens. Men Ingrid. Hun ved besked. Hun kender klangen af min stemme. Fra den dag for efterhånden mange år siden, hvor hun pludselig ringede mig op. Og jeg lagde på.

Du havde været hos mig, en forlænget weekend.

Du havde sagt til Ingrid, at du var på konference. Men hun må have anet uråd. For det var mandagen efter den weekend, hun ringede til mig. Det er en gåde, hvordan du formåede at tale os begge to til ro. Og overbevise os hver især om, at vi fortsat skulle være *din*. Men dengang troede jeg stadig på det, på os, på at du ville forlade Ingrid, pakke din kuffert og flytte ind i mit bindingsværkshus. Men. Månederne begyndte at gå, siden hen årene. Langsomt, først, så – alt for hastigt.

Huden var spændstig, første gang du lagde dine store hænder om mine bryster. Første gang du klædte dig af foran mig. Bukserne først, skjorten sidst. Lugten af sød sved og cigarrøg. Du lagde dig tungt og selvfølgelig hos mig. Du trængte ind.

Nu er min hud blød og rynket, mere løs, hænderne har fået pletter. Det ville ikke være forkert at betegne mig som en ældre dame. Med varmt hjerte, kolde hænder. Blodumløbet. Det svigter, hver gang du forlader mig. Det må du have gjort tusind gange gennem årene. Forladt mig til fordel for Ingrid og din trygge tilværelse i hovedstaden. Mens jeg har stået tavs og urørlig, alene tilbage, ved terrassedøren, i en udkant af Danmark. Og stirret ud i det enorme mørke over klitterne og Vesterhavet. Alt for bevidst om, at Sjælland er en ø. Helt afskåret fra fastlandet.

I starten stolede jeg på dig, tillidsfuldt. Blindt. Du var overbevisende, når du så mig i øjnene og sagde direkte, at du ville dele dit liv med mig. Dengang anede jeg ikke, at du mente det bogstaveligt, og at du med glosen *dele* mente: dele din tid imellem Ingrid og mig. Jeg var så utroligt naiv, så forbandet forelsket. Dine øjne forekom små bag de kraftige brilleglas, men dit blik var klart og brændende, det varme- de helt ind i knoglerne. Det gør det sådan set stadig. Selvom du med årene er blevet mere kuldslået. Alligevel må jeg tilstå, at du på mærk- værdig vis formår at fastholde mig. I en helt bestemt position i forhold til dig og dit liv. Altid holdt lidt på afstand, men aldrig så langt væk, at du risikerer at miste mig helt. Du forstår at holde fast, på den led er du loyal, faktisk trofast, skønt det ord virker sært i den her sam- menhæng, hvor der er tale om, at du er din hustru gennem et langt liv utro.

Det undrer mig, at Ingrid ikke for længst har begæret skilsmisse. Men hvad ved jeg; jeg har kun indblik i jeres ægteskab via dig. Og skønt jeg tidligere troede fuldt og fast på dig, er jeg i de senere år begyndt at nære tvivl om din pålidelighed, når du fortæller, at du udelukkende forbliver gift med Ingrid af medlidenhed. Fordi det ville sende hende i døden med et brud, nu hvor hun har fået konstateret cancer.

Ingrid kan ikke leve uden dig. Det siger du. Og du siger, at du, for dit vedkommende, ikke er i stand til at leve uden mig.

- Men heller ikke med mig?

Sådan spurgte jeg ofte. Engang.

Nu er jeg efterhånden holdt op med at spørge.

Grænserne for, hvad jeg finder rimeligt, er umærkeligt blevet flyt- tet.

Engang befandt jeg mig på kanten af livet. Det var vinter. Sne på toppen af klitterne. Som sædvanlig skulle jeg ned og have min mor-

gendukkert. I Vesterhavets iskolde bølger slog det mig: hvor let det var at gå længere ud i stedet for ind til strandkanten. Det blev ved tanken. Men mine tænder klaprede i tide og utide en overgang. Fordi du konstant rykkede datoen for skilsmis­sen. Du blev ved at finde undskyldninger for ikke at fortælle Ingrid om os. Med tiden indså jeg, at du var fantastisk til at fortie vores forhold. Og udskyde livets store beslutninger i det uendelige. Samtidig ville du ikke give slip. Du ville ikke stoppe med at kontakte mig. Du lyttede, når jeg græd. Eller når jeg rasede ud. Du var forstående, hver gang jeg sagde: Jeg kan ikke mere, jeg er så træt, jeg giver op. Men du formåede at få mig til at hænge på. Træde vande. Uden mulighed for at bjærge mig i land. Eller gå under. Og drukne.

Nu har jeg, efter al den tid, al den tvivl, al den sorg og glæde, du har bragt mig, affundet mig med situationen. Nu har jeg afskrevet tanken om at få dig, helt. Nu elsker jeg dig på afstand. Holder ud. Og liver op, når du er hos mig. Så det er virkelig lykkedes dig at dele dit liv mellem os. Mig og Ingrid. Og jeg ved knap, hvad der er bedst, og hvad der er værst. Om det er at være hende, eller om det er at være mig.

Ingrid har dig i hverdagen. I alle de dagligdags rytmer og rutiner. Morgenkaffe, radioavis. Måske kører I en tur i Føtex, indimellem. Og jeg har dig i weekenderne. Nogle af dem i hvert fald. Når du er her i Jylland og overnatter hos mig. Med tiden er gæsteværelset i mit hus blevet dit. Klædeskabet er igennem årene gradvist blevet fyldt af dine skjorter og jakkesæt. På skrivebordet ligger bunker med dokumenter, du skal bruge til dine bestyrelsesmøder. Sommetider, når jeg savner dig mest, går jeg ind på gæsteværelset og rører ved dit tøj. Lugter til det. Indånder spor af dig. Faktisk kan jeg finde på at overnatte i sengen, derinde. Ligge under din dyne og kærtegne min hud, som du ville gøre det. Sommetider ønsker jeg mig død, hvis jeg endelig når

klimaks, fordi lysten ligger lige op ad længslen. Og fordi jeg ved, at uanset hvor intenst jeg længes, nytter det ingenting.

Der vil altid være en anden. Ingrid. Og hvis hun en dag går bort, ved jeg, at der vil komme en ny. En tredje kvinde i dit liv. Efterhånden har jeg erkendt, at du har det behov for at være delt mellem to og aldrig give dig selv kun til en. Det sære er, at selv om det er dig, der forlader mig, i tide og utide, og gør det samme over for Ingrid, så er det i virkeligheden dig, der er mest angst for at blive forladt. Det vidste jeg ikke i starten. Dengang troede jeg, du var robust og aldrig klæbede til nogen.

Men jeg tog fejl.

Engang kom det faktisk til et brud. I et både vanvittigt og klart øjeblik gjorde jeg det forbi. Men du nægtede at lade mig gå. Du kunne slet ikke fungere uden mig. Det skrev du. Pludselig ringede og skrev du til mig, konstant. Al den opmærksomhed og kontakt, jeg i årevis havde drømt om, var tilgængelig. Du ville alt. Du var klar til at blive skilt, nu og her, hvis jeg lovede dig ikke at bryde kontakten.

Det var på det tidspunkt, jeg indså, at din styrke, din væren i verden, din udstråling, din magt; alt afhang af Ingrid og mig – uden os var du foruroligende svag. Ingrid må have indset det samme. Vi må begge, et utal af gange igennem årtierne, have forbarmet os over dig, sat os selv til side, elsket dig på trods, stiltiende accepteret situationen, ladet dig bedrage os begge på skift, forlade os, komme tilbage. Tilgivet, elsket. Ubetinget. Som forældre, hvis kærlighed omfatter selv det vanskeligste barn.

Jeg indrømmer, at jeg forkæler dig. Hver gang du er hos mig. Du får chateaubriand til middag. Der er rent linned på sengen. En nystrogen hvid dug på bordet. Levende lys. Røde tulipaner i mine tunge glasva-

ser. Du forkæler også mig. Med eksotiske delikatesser fra dine forretningsrejser. Parfume. Cognac. Eller eksklusive smykker eller sko. Du sparer ikke på noget. Kun på kærligheden. Den veksler altid – mellem at være der i overflod og at trække sig tilbage, næsten tørre ud, før et nyt brus af hengivenhed strømmer ind over mig. Kys, kærtegn. Dine ord. Dit smil. Dit blik.

Der er tilbud på drømmekage i dag.

Det er den, jeg vælger at tage med hjem til kaffen. Føtex har tilbud på visse formkager om fredagen. Du kommer hen imod aften, kører direkte fra færgen. Odden-Ebeltoft. Du kører for hurtigt på motorvejen. Mod Vesterhavet. Mod mig og mit bindingsværkshus. Din Audi finder ro i min garage. Det er mig, der hænger din frakke på bøjlen i skabet. Hjertet hamrer som i et pigebryst. Kinderne blusser. Både dine og mine. Blodet hvirvler ud i mine fingre og tæer. Det er dét, du gør ved blodomløbet. Din nærhed virker bedre på mig end den stærkeste likør.

Det er den brusen i blodet, den varme, der altid opstår, når du er her; det er den, jeg rastløst går og venter på, når du er væk. Og det er voldsomheden i min længsel, når du er kørt, som aften efter aften får mig til at gå om bord i Føtex. For at flyde med strømmen. For at fylde indkøbsvognen med substanser i smukt formede flasker. For at fortrænge det faktum, at du langsomt og lydløst sejler mig i sæk.

Mit selvbedrag er begyndt at blive hverdag.

Nu er det mine aftener i Føtex og dine fint formulerede løgne, jeg lever for. Det er dem, jeg modvilligt tilstår, at jeg er villig til at betale for.

Med oceaner af min tid.